

behoorend te herkennen is. In de vlucht deed het, naar de heer Den Boer mij mededeelde, door de donkere bovenzijde eerder aan een Satyride dan aan een *Argynnis* denken.

De kleur van de bovenzijde is n.l. geheel zwart, zonder dat meer te onderkennen valt, dat deze kleur door het ineenvloeien van de oorspronkelijke zwarte vlekken is ontstaan. Van de typische bruinroode grondkleur zijn in de cel twee vlekken over, waarvan de proximale het grootst is¹⁾ en overeenkomt met de ruimte tusschen de twee meest proximale zwarte vlekken in de cel van den voorvleugel van typische exemplaren. De tweede roodbruine vlek bevindt zich aan de distale zijde van de cel en is miniem klein. Langs het voorste $\frac{2}{3}$ deel van den achterrand vindt men een reeks geel- tot roodbruine vlekken, waarvan er enkele onduidelijk gedeeld zijn.

De kleur der achtervleugels komt met die der voorvleugels overeen. Langs den rand zijn nog de halvemaanvormige vlekken van de oorspronkelijke bruinroode kleur aanwezig, terwijl meer proximaal slechts enkele onduidelijke kleine vlekjes van deze kleur te zien zijn.

De onderzijde der voorvleugels is bruinzwart met twee lichte vlekken in de cel, overeenkomend met die van de bovenzijde, en langs den achterrand rood- tot geelbruin, waarin schemerige resten van de oorspronkelijke teekening te zien zijn. Aan de onderzijde van de achtervleugels ontbreekt de parelmoerglans bijna geheel; iets is er van bewaard gebleven in de proximale vlekken. De middelste vlekkenrij is in plaats van parelmoer zilverkleurig.

Melanistische exemplaren van *A. niobe* zijn s.n. *pelopia* Borkhausen, eerst als wellicht aparte soort, later als variëteit of aberratie, door verschillende auteurs vermeld en afgebeeld door: Borkhausen (1788, Naturgesch. Eur. Schmett., vol. 1, middelste fig. van de plaat), Herbst (1800 Naturgesch. Ins., Schmett., vol. 10, pl. 269 fig. 3, 4), Herrich-Schäfer (1843, Schmett. Eur., vol. 1, pl. 32 fig. 142—143), Hoffmann (1887, Gross-Schmett. Eur., pl. 72 fig. 6), Turati (1907, Nat. Sicil., vol. 20, pl. 1 fig. 14—15) en Spuler (1910, Schmett. Eur., vol. 3, pl. 8 fig. 1).

De typische *pelopia* is niet zoo sterk melanistisch als het onderhavige exemplaar. Op de bovenzijde van de voorvleugels is b.v. nog duidelijk te zien, hoe de zwarte kleur door het samenvloeien der zwarte figuren is ontstaan. Wat Turati echter onder dezen naam afbeeldt is, voor zoover uit zijn niet zeer duidelijke figuur is op te maken, een nog extremer melanisme dan ons exemplaar. Op de bovenzijde is hier n.l. nog minder van de oorspronkelijke teekening bewaard gebleven en vooral de onderzijde der achtervleugels maakt een veel donkerderen indruk.

Men kan zich afvragen of het juist is zooveel donkerdere exemplaren met denzelfden naam aan te duiden; immers het verschil tusschen den door Turati afgebeelden vorm en *pelopia* is bijna even groot als dat tusschen *pelopia* en de typische *niobe*. Het is echter mogelijk uit de tot dusverre afgebeelde exemplaren en het hier behandelde een reeks samen te stellen, waarvan ieder exemplaar iets melanistischer is dan het voorafgaande. Deze reeks zou dan luiden (de figuren door hun auteur aangeduid, citaten zie boven): 1) Herrich-Schäfer, 2) Borkhausen = Herbst (*pelopia*), 3) Hoffmann = Spuler, 4) ons exemplaar, 5) Turati. In de toekomst zijn interpolaties in deze reeks te verwachten, zoodat de grens tusschen de donkerste vormen en *pelopia* steeds meer zal vervagen. Daarom geef ik er de voorkeur aan deze vormen, in navolging van Turati, alle *pelopia* te noemen.

Andere donkere vormen van *A. niobe* vallen echter weer buiten deze reeks. Zoo b.v. het door Herbst (l.c., pl. 268 fig. 9—10) afgebeelde exemplaar, waarvan de voorvleugels aan de bovenzijde zwart zijn met daarin alleen twee roodbruine vlekken in de cel uitgespaard, terwijl de achtervleugels in veel mindere mate van de typische *niobe* afwijken, de ab. *berolinensis* Reuss (1916, Int. Ent. Z., vol. 10, p. 24) opgesteld voor donkere vormen met een paarsen weerschijn, en de ab. *sahlbergi* Bryk (1912, Medd. Soc. Fauna Flora Fenn., vol. 38, p. 44, fig. 1), waarbij op de proximale helft van de onderzijde der achtervleugels het parelmoer zich uitgebreid heeft, terwijl het distale deel juist sterk zwart bestoven is.

Mededeelingen over *Syrphidae* (Dipt.)

door

P. H. VAN DOESBURG Sr.

I. *Myiolepta luteola* Gmel. Faun. nov. gen. et spec.

Terwijl ik 29 Juni van dit jaar in de bosschen van Groeneveld, bij Baarn, op de

¹⁾ Dezelfde plaats ziet men ook bij de donkerste aberraties van de verwante *Argynnis aglaja* (L.) in het zwart uitgespaard.

zweefvliegenvangst was, streek er dicht bij mij op een blad een zweefvlieg neer op een manier, die mij aan een *Zelima* deed denken. Ik ving het dier, dat bij het determineeren een ♂ ex. bleek te zijn van bovengenoemde soort. Nadien ben ik nog eenige keeren op de vangplaats wezen speuren, doch kon helaas geen 2de ex. ontdekken.

Het dier lijkt in grootte en kleurschakeering op de niet zeldzame *Tropidia scita* Harr., doch verschilt daarvan, doordat de middelste dwarsader voor het midden van de discalcel staat, de vleugels in het midden een donkere vlek vertoonen en de achterdijen den grooten tand missen, in plaats hiervan zijn ze langs den geheelen onderkant voorzien van korte, zwarte stekels.

Volgens Lundbeck komt de soort voor in Noord- en Midden Europa, van Zuid-Zweden tot Spanje en Italië, en is ze in Denemarken niet zeldzaam.

II. *Tubifera hybrida* Loew.

Van deze, door ons medelid Piet in 1936 te Wageningen ontdekte soort ving ik dit jaar weer eenige exemplaren te Baarn, terwijl mijn zoon 2 wijfjes ving, resp. te Soest en te Wapenveld (Gld.). Ze is dus nu bekend van Wageningen, Baarn, Eem-polder, Soestdijk, Soest, Lage Vuursche en Wapenveld, terwijl Dr. Van Oost-stroom mij mededeelde, dat ze in het Leidsche Museum vertegenwoordigd is door een ex. uit Oude Pekela.

De soort is in 't veld moeilijk van *T. pendula* L. te onderscheiden, de ♀♀ in 't geheel niet. Ik vang dan ook alles, wat me voor het net komt, om dan van dichtbij de achterknie te bekijken. Dit levert me een massa *pendula*'s op, en zoo nu en dan een *hybrida*. Laatstgenoemde is ongetwijfeld zeldzaam.

III. *Scaeva (Lasiopticus) pyrastris* L. var. *unicolor* Curt.

Deze vrouwelijke variëteit van de bekende Halvemaan-zweefvlieg, welker abdomen eenkleurig zwart is, is naar mijn meening zeer zeldzaam. Zelf heb ik maar eens een ex. gezien. Het zat op een goudbloem in mijn tuin en ik kon het niet vangen, daar ik geen net bij de hand had.

Toen mijn zoon eind Juli van dit jaar een week met vacantie naar Vollenhove (O.) ging, verzocht ik hem ook eens op *unicolor* te letten; *pyrastris* komt daar veel voor. Zeer verheugd was ik, toen hij bij terugkeer niet minder dan 13 ex. had weten te bemachtigen!

Merkwaardig was, wat hij mij daarbij mededeelde, n.l. dat hij ze alle op denzelfden dag, 29 Juli, had gevangen. Den dag er voor had hij 1 ex. gezien maar niet kunnen vangen; overigens had hij geen *unicolor* gezien, noch ervoor, noch erna. Dit feit kan m.i. niet anders verklaard worden dan door aan te nemen, dat al deze zwartjes uit één legsel afkomstig waren. Dit zou dan tevens een aanwijzing kunnen zijn, dat dit melanisme erfelijk is in de vrouwelijke linie.

Baarn, Cantonlaan 1, 4 September 1944.

Een verzoek aangaande de publicaties.

Nu binnenkort het Tijdschrift voor Entomologie waarschijnlijk ook weer verschijnen zal, verzoekt de Secretaris die leden, welke tot dusver geen T. v. E. ontvingen, doch zich wel wenschen te abonneeren, hem dit zoo spoedig mogelijk mede te deelen. Dit verzoek geldt ook, indien men een dergelijke opgave reeds gedaan heeft gedurende de periode, waarin geen T. v. E. verscheen.

Van Lempke's Catalogus der Ned. *Macrolepidoptera* zijn nog slechts de afl. VI en VII en enkele V voorradig. In plaats van de ontbrekende afleveringen kunnen de desbetreffende deelen van het T. v. E. geleverd worden tegen den daarvoor vastgestelden prijs.

Tenslotte verzoekt de Secretaris allen leden, die boekwerken bestellen, dringend, niet vooruit te betalen, doch de nota af te wachten.
